

Л. РОН ХАБЪРД

ЧУМА

Част 5 от „Воини на светлината“

Превод от английски: Валери Русинов, 1997

chitanka.info

Големият кораб кацна със затъмнени люкове и утроба, проядена от болка.

Нямаше приветствени знамена в чест на завръщането му от пътешествието до Спика. Нямаше възбудени тълпи посрещачи. Полето беше тихо като площадка за екзекуции и черните коли чакаха, а шофьорите им гледаха изплашени под жълтия блесък на надписа КАРАНТИНА, увиснал застрашително над главите им.

Петстотин деветдесет и един души бяха мъртви. Останалите на борда сигурно също щяха да умрат. Мнозина от офицерите и екипажа също бяха загинали. А някъде между Спика и Земята през космическия люк бяха изхвърляни тела, които се взривяваха сред вакуума и сигурно и в този момент продължаваха да кръжат като малки тъмни комети воняща материя около някоя още по-тъмна звезда.

Уплашеният лекар на космопорта властно изляя по микрофона:

— „Звезда на пространството“, ало! Няма да получите никакъв персонал или оборудване, докато корабният ви доктор не ни докладва пълния списък на симптомите.

От „Звезда на пространството“ прозвуча гласът на един от помощник-капитаните:

— Докторът умря! Разрешете ни да отворим люковете! Помогнете ни!

— Как се проявява болестта?

Последва дълга пауза и след това от поразената „Звезда“ се обади нов глас:

— Започва с възпаление на гърлото и обрив в устната кухина. Парещо гърло, после бързо покачваща се температура. Смъртта идва с конвулсии след около четиринадесет дни, понякога и по-рано. Ако имате сърце, пуснете ни да слезем. Помогнете ни!

Групата на диспечерската платформа погледна към заразения док. Медикът беше млад, но достатъчно опитен, за да си даде сметка за безнадеждността на положението. Шефът на полицията за контрол над Космическата магистрала, Конуей, гледаше притеснен към кораба. Конуей не разбираше нищо от медицина, но знаеше какво се бе случило, когато „Весталка“ от Галактика 159 беше донесла тук Червената смърт.

— Какво са хванали? — попита Конуей. — Червената смърт?

— Не знам. Май е това.

Медикът попита кораба за още подробности.

— Сигурно имате някаква идея — каза Конуей.

— Не знам — повтори медикът, отиде до един телефон, обади се на началниците си и когато се върна, лицето му беше измъчено.

Сега при микрофона на кораба беше застанала жена. Тя ги умоляваше сред накъсани хлипове. Там, на кораба, опитваха всичко. Медикът на свой ред се мъчеше да си представи какво става вътре, зад пълно затворените капаци на люковете. Доктор нямаше. Балните зали и салоните бяха препълнени с умиращи мъже, жени и деца. Малцината останали живи се криеха в по-изолираните отсеки, надявайки се на спасение. По-храбрите оказваха помощ на болните. Някакъв офицер командваше — може би за последен път. При микрофона застана дете.

Конуей ги приканни да предадат устни съобщения до близките си. В продължение на час и половина магнитофонът ги записваше. От време на време говорителят на микрофона се сменяше.

Мългрейв, президентът на „Междугалактична космическа магистрала, Инкорпорейтид“, собственик на „Звезда на пространството“, пристигна и направи оглед.

В 10:72 средногалактическо време Конуей взе микрофона и заповядва на кораба да напусне.

Последваха протести. Конуей не отговори, нито повтори команда си. Постепенно протестите и молбите загълхнаха. Мрачна потиснатост обви кораба. Доста време измина, преди да се случи нещо. Но в 11:24 един от преобразувателите зави. В 11:63 дюзите изхвърлиха предупредителен пламък. В 11:67 „Звезда на пространството“ се надигна от дока, потрепера и после бавно се понесе нагоре към пространството. Обречена.

Доктор Матусал пристигна на Земята в 19:95, пет дни по-късно, и Земята разбра това. Докторът беше вбесен. Беше толкова вбесен, че подмина карантината и контрола и кацна в едно каре пред хангара, изхвърляйки едри буци кал с амортизиращия взрив на „Морга“.

Към звездолета се приближи диспечер, яхнал скутер, за да разбере какво и защо, но остана със зяпната уста, когато видя кръстосаните лъчеви жезли. Те се намираха на носа на кораба и определено значеха нещо. Същите знаци имаше и на металната

огърлица на врата на доктор Матусал. Лъчевите жезли на Лекарството. Лъчевите жезли на Вселенското медицинско общество, което управляваше медицинската вселена. Което казваше каквото намери за добре, правеше каквото намери за добре, когато намери за добре и ако намери за добре. То не дължеше подчинение на никое правителство, защото бе създадено, за да отнеме смъртоносните тайни на медицината от ръцете на правителствата. Диспачерът затвори уста.

Хипократ скочи на земята, предизвиквайки малко земетресение, въпреки че беше висок едва един метър, и при вида на този четирирък, увенчан с антени кошмар, диспачерът бързо изтегли скутера встриани от пътя му.

Без дори да го поглежда, Хипократ отиде до колата, сграбчи един амортизор и го дръпна. Той смяташе само да придума водача да влезе в забранената зона на рампата, но единственият резултат беше трясъкът на счупения амортизор.

Последва възражение, но много за кратко. Три минути по-късно уплашеният водач прилепи скутера до „Морга“ и докторът слезе.

Доктор Матусал изглеждаше на около двадесет и пет, въпреки че всъщност бе на деветстотин и шест години. Това беше една от привилегиите и тайните на всичките седемстотин членове на Обществото. Когато слънцето блесна върху златния му плащ и се отрази от ботушите му, диспачерът, готов отново да протестира срещу незаконните действия на кораба, бързо се отдръпна. Той виждаше Воин на светлината и това не само го изпълни с благоговение, то го парализира. Щеше да разказва за тази среща на приятелите си и на децата си през следващите петдесет години.

— Сградата на Контрола на Космическата магистрала — отсече доктор Матусал.

Шофьорът метна ужасен поглед към Хипократ и изстреля скутера обратно към началството.

Доктор Матусал слезе и закрачи толкова бързо, че пелерината му се развя зад него. Намери Конуей на деветдесет и осмия етаж в един величествен офис, пълен със свързочно оборудване и космически карти.

Конуей беше тъп като бивол и тежък като олово. Липсваха му бързи реакции. Конуей просто беше ченге. Видя доктора, помисли си за революция, посегна към един бутон да изреве на секретаря, че не са

го предупредили, след това се втренчи в две много гневни сини очи и установи, че ръката му е здраво притисната встрани от зумера.

— Слушай! — извика доктор Матусал в лицето му. — Кретен такъв! Ти... ти... калкан такъв! Нямаш пипе колкото на двегодишно пале! Ти... дюостабанлия такъв! Знаеш ли какво си направил бе? Знаеш ли какво, заслужаваш? Знаеш ли къде ще те напъхам, след като се оправя с всичко това? Ако...

Бичата ярост на Конуей се надигна и замалко да избухне. Той подскочи, за да отвори място на гнева си, и тогава, точно когато понечи да размаха пръст, забеляза лъчевите жезли на златната огърлица.

— Вие... вие сте ВМО — каза Конуей, замръзнал в идиотска поза, изобразяваща гняв, и в същото време заеквайки като първолак. После се свлече в креслото и съкрушен и с огромно внимание изслуша подробното описание на гафовете на полицията и на контролните системи като цяло, на Конуей в частност и също така на децата на Конуей, на неговите родители и прародители. Научи някои твърде неприятни неща за външния си вид и за леко произостаналото развитие на умствените си способности. Сигурно дълго след това щеше да се примирява с обстоятелството, че е един нелегитимен имбецил.

— ... и — довърши доктор Матусал, — ако не ми установите местоположението на този кораб в рамките на двадесет и четири часа, ще дам жълт картон на цялата система. На Марс и Юпитер. На цялата ви проклета Галактика! Няма да можете да мръднете и един кораб. Нито патрул, нито боен кораб, нито чартърен! Няма да можете да помръднете дори един спасителен кораб за повече години, отколкото ще ми стигне търпението. А — заключи той нелогично — аз съм много търпелив!

— Ка... ка-ка-кво? — заекна Конуей, могъщият Конуей.

— Намерете ми „Звезда на пространството“. Намерете ми този кораб, докато все още някой там може да бъде спасен. Намерете го, преди да е кацнал и да е заразил цяла планета, система, галактика. Намерете го, преди да е убил милиони, билиони, квадрилиони...

Доктор Матусал седна и изтри лицето си. Хипократ махна предупредително с пръст на плещестия секретар да изчезва и нахлу в кабинета.

— Ти си възбуден — каза Хипократ. — Много лошо. Вземи това!

Докторът се пресегна за хапчето, но след като го видя, го отмести встрани. После се изправи и се наведе към лицето на клюмналия Конуей.

— Събираш тук Великия съвет в срок от десет минути. Не ме интересува дали са в Китай, или събират миди на Северния полюс. Събираш ги тука, или ще си имаш неприятности!

После изфуча навън и намери в градината една пейка с изглед към Ню Чикаго. Седна, за да се успокои, доколкото можеше. Но очите му продължаваха да се взират в сините небеса и той не спираше да удря юмрук в длани и да сипе гневни ругатни.

Хипократ се върна след девет минути.

— Великият съвет, управляващ Земята, се събра. Ще говориш. Но не се възбуждай прекалено. Пет дни до следващата процедура. Много лошо.

Доктор Матусал влезе. Металните токове на ботушите му дълбаеха дупки по килима.

В залата седяха осемнадесет мъже. Осемнадесет важни мъже, чиито имена върху документите символизираха самия закон, чиито прищевки решаваха политиката на цели нации и чиято намеса, присъда или заповед изцяло диктуваха съдбата на два и половина милиардното население на Земята. Армейските офицери бяха импозантно окичени с медали. Командирът на флотата беше мрачен. Флотският оперативен шеф беше твърд, непоколебим, важен. Цивилните изглеждаха най-влиятелните тук — бяха тихи и изпълнени с достойнство. Но в действителност флотският главнокомандващ превъзхождаше всички по ранг. Той, съгласно планетарното старшинство и по силата на земните завоевания, командаваше обединените космически флоти на галактиката „всеки път, когато висшият интерес на мнозинството от системите“ беше застрашен.

Когато доктор Матусал влезе, те потънаха в гробна тишина. Примигнаха нерешително, когато той захвърли шлема си върху бюрото на Конуей, но когато заговори, се оживиха, дори прекалено.

— Вие — каза докторът — сте кретени!

Веднага се надигнаха протести. Най-гръмогласно възропта Галактически адмирал Гарт. Той беше мъж на около шестдесет и пет, с

почерняла морда. Пушеше пура, беше як, макар и несъвършен боец и възрази, че го наричат кретен.

— Вие сте допуснали адът да полети из пространството! — Гласът на доктора се извиси над ропота им. — Отпратили сте един товар със смърт, който може да зарази трилиони живи същества! Може да звуци драматично, но в името на всичко свято, това е истината!

— Я по-кортко! — каза адмирал Гарт и го чуха много добре, понеже с гласа си можеше да разтърси цели пристанища. — Не може някакъв проклет раздавач на хапчета да ми дойде тук и да ми говори по този начин!

Това сложи край на врявата. Повечето събрани за момент се почувстваха изплашени. Онези, които преди са били търговци, познаваха добре жълтия картон. Тези, които макар и на книга управляваха, си представиха как цели нации ще бъдат изолирани. Армията на свой ред виждаше как силата ѝ ще бъде сведена до нищо, защото корабите ѝ щяха да бъдат спрени, а флотата в лицето на Галактически адмирал Гарт разбра, че някой се опитва да спре неговите общи флотски операции, и побесня.

— „Звезда на пространството“ е отпратена оттук — продължи доктор Матусал презрително — без медицинска помощ или припаси. Проядена от болестта, тя е тръгнала без кордон, без карантина. Тя просто е била прогонена! Тръгнала е в пространството с нищожни провизии, поразена от болестта, намразила вас и цялото човечество. Второ. Макар да сте били в контакт с кораба, вие не сте установили подробностите, точните, безценни подробности, свързани с тази болест. Вие не сте открили откога, според тях, се е появила тази болест, нито от коя част на Вселената е могъл да я пренесе пътник или член на екипажа. И сте се провалили, напълно сте се провалили в задължението си да разберете накъде възnamеряват да тръгнат!... Точно затова сте кретени! Трябвало е поне да им осигурите ескорти! Но не! Вие, хората, за които се предполага, че сте монополизирали цялата мъдрост на Земята. Земята, която управлява Галактиката. Вие сте позволили „Звезда на пространството“ да тръгне оттук и да убие — да, да убие! — вероятно милиони човешки същества. Вероятно милиарди. Вероятно трилиони! Не преувеличавам безумието на постъпката ви. Освен низката подлост, с която сте отказали на този кораб помощта, от която се е нуждал, вие ще се превърнете в символ на злото и на греха

в очите на всички хора... Ще оглася това в целия космос. Вселенското медицинско общество може да излекува всичко освен глупостта, и когато се натъкне на нея, членовете му са длъжни да я отстраният!

Той седна на ръба на бюрото и ги загледа смръщено. Хипократ в коридора се чудеше дали не е вкаран прекалено много адреналин на господаря си по време на последната процедура за подмладяване и стигна до заключението, че май това е обяснението.

Галактически адмирал Гарт стисна ядно с посинялата си челюст разкъсаната пура. Раздавач на хапчета, това му беше преценката. Никога в живота си не беше имал нужда от доктор, а ако му се наложеше, щеше да извика флотския фелдшер. Болест, ба! Всеки знаеше, че болестите почти бяха унищожили човечеството. Това нещо беше смъртоносно. Така пишеше в книгите. Ето защо един заразен кораб трябваше да бъде изметен колкото се може по-далече от човечеството и да бъде оставен да се скапе. Ето това значи здрав разум. Никой не можеше да се пребори с една болест, след като науката бе в състояние да изобрети нови, неизлечими болести всеки път, когато се появеше слух за предстояща война. Така пишеше в текстовете открай време, всъщност от седемстотин години. И затова беше вярно.

— Аз не участвам — отсече Гарт.

Никой не можеше да го накара да рискува дори един кораб от ценното си въоръжение.

— Адмирале — каза Лайънъл Макбет, президент на Съвета. — Мисля, че наистина беше глупаво от наша страна. Отпратихме този кораб, понеже бяхме изпаднали в глупава паника. Опитвахме се да спасим тази звездна система, без да помислим за останалите. Найдоброто, което можем да направим, е...

— Това беше направено, без да се потърси моето мнение — каза Гарт. — Но и аз щях да го направя. Навремето Червената смърт се изплъзна от ръцете на трима армейски доктори — и той смръщено погледна към командащия Армията — които се бяха опитали да бъдат хуманни към лагер, обхванат от епидемията. Проучих „Звезда на пространството“ не може да стигне доникъде. Тя е дамгосана. Останало й е съвсем малко гориво след рейса до Спика...

— Останало ѝ е гориво за петстотин светлинни години! —
намеси се доктор Матусал.

Гарт се наежи. От един раздавач на хапчета това беше прекалено.

— Какво пък разбирате вие от гориво!

Хипократ се обади:

— Я да мълчиш! — И го изгледа побеснял.

Гориво, как не! Че нима той не помнеше наизуст цели томове за горива и машини? Цели библиотеки? И нима неговият мозък не принадлежеше на доктор Матусал? Естествено, че господарят му разбираше от горива.

— Изпратих йонен лъч до Нова Земя в системата на Спика — поясни докторът и извади бележника за съобщения. — „Звезда на пространството“ е изпробвала делфи-частици. Първоначалния си товар е взела оттам. Разполага с възможност за достъп до петстотин светлинни години над обичайните си резерви. Може да стигне навсякъде от тази страна на Оста. И когато стигне там, където е тръгнала, ще скрие за състоянието, в което се намира. Защо не сте изпратили сигнал за обща галактична тревога?

Това беше новост за Съвета. Мислеха, че „Звезда на пространството“ не разполага с никакво гориво. Прозвучаха две-три нервни покашляния. Тук-там по лицата избиха капки пот.

Гарт се беше умълчал. Мислеше.

— Трябва да действате! — каза докторът. — Настоявам да вдигнете на крак всички флоти да преровят пространството, да вдигнете по тревога всяко място, където би могла да се опита да кацне, и най-накрая да я задържите там, докато аз или друг Воин на ВМО дойдем и поемем отговорността.

Седемнадесет глави бързо кимнаха в знак на съгласие и после се обърнаха към Гарт. Контролът и комуникациите бяха функции на флотата.

Гарт си извади пура. Огледа я. Отхапа края ѝ, изплю го, вдигна пурата пред носа си, погледна презиртелно доктора и каза:

— Предупреждението е навременно и вие може би заслужавате известна благодарност затова, че mi обърнахте внимание. Сега всичко е във флотски ръце. С разрешение на Съвета ще дам съответните заповеди.

Те тутакси му го дадоха.

Гарт се изправи, уви се в космическия си шинел и тръгна да излиза.

— Мога ли да попитам — каза доктор Матусал — точно какви заповеди възнамерявате да дадете?

— Всички космически флоти ще получат разпореждане да заемат бойна готовност. Патрулите ще претърсят секторите си. Всички флотски бази ще бъдат вдигнати по тревога. И където бъде намерена, и когато бъде видяна, „Звезда на пространството“ ще бъде анихилирана с добре дозирани залпове. Лек ден.

Вратата след него се затвори.

Докторът бавно се надигна и попита членовете на Съвета:

— И вие се примирявате с това?

Чувстваха се неудобно.

— Нима не разбирате, че ако този кораб бъде унищожен, ще изгубим всички възможни шансове да установим източника, вида и курса на лечение на тази чума?

Разбираха, но продължаваха да се чувстват неудобно.

— Вие наистина сте сбирщина кретени! — викна доктор Матусал.

А когато затръшна вратата зад гърба си и се понесе през фоайето, Хипократ вече бе съвсем сигурен, че е от адреналина. Господарят беше бесен!

Първата позивна пристигна, когато „Морга“ се беше отправила към системата Кармак. Съобщението идваше от Империя Смит на една планета, наречена Кожарска прищявка.

Доктор Матусал беше допуснал пет светлинни години отклонение и изропта, докато „Морга“ се носеше под управлението на автопилота.

— Няма да успеем — каза той. — Проклетата Системна полиция ще се озове там и ще провали всичко. Познавам Империя Смит!

Хипократ му поднесе супа в красивия салон. Стенописите бяха специално изработени от прочутия художник от Стари Сиатъл Бойд, който беше изключително благодарен, че му бяха спасили живота, когато един следобед докторът минаваше покрай някакъв венериански спиртен магазин. Стенописите изобразяваха Дървото на живота:

растеше по четирите стени на помещението и показваха еволюцията на човека. Много трилионери и крале бяха готови да платят цената на цяла планета, за да получат дубликат на това произведение. Никой обаче, освен един Воин на светлината, не би могъл да удържи Бойд трезвен за толкова дълго време.

— Маймунска фаза — каза доктор Матусал, загледан в един гибон, който сякаш издаваше нечленоразделни звуци като жив, почти триизмерен, и се катереше по дъrvото. — Малцина изобщо прескачат маймунската фаза. Дай им да пощят въшки и са убедени, че решават световните проблеми.

— Твърде много адреналин. Следобед като фиксирам — говореше си сам Хипократ, докато измерваше температурата на кафето, преди да го сервира, — ще отрежка адреналина.

— Няма да отрежеш нищо, гипсов изрод такъв! Чувствам се чудесно. Не съм се чувствал толкова бесен от цели сто години. Полезно е за човека да се чувства добре и да е бесен от време на време. Това е терапия, ясно ли ти е?

— Ще ти отрежа аз адреналина каза Хипократ. — Имаш лоши навици. Влюбваш се в жени и понякога се вбесяваш. А освен това и пиеш — добави той, поставяйки злобно чашата с мускатово вино.

— Ще се влюбвам и ще се напивам...

— „Любовта е амбиция на пропадналия мъж — педантично цитира Хипократ и продължи, включил на фонографски запис: — Няма нищо по-отвратително под всички слънца и звезди от поривисто въздишащия влюбен, изрисуван като клоун, обменящ слюнки с хищна самка под заблудата, че най-благородно разкрива най-висшите повеления на един божествен...“

— Дивак! — каза доктор Матусал. — Дори този гибон изпитва повече чувства от теб.

— Но не може да прави пилешка супа — контрира мъдро Хипократ. — Достатъчно вино. В четири и петнадесет да си готов за процедурата. С по-малко адреналин.

Доктор Матусал стана и погледна сигнаlnата апаратура в пристроената към салона каюта. Написа няколко числа върху маншета си. Щяха да кацнат на Кожарска прищявка в шест. Отиде в командната кабина и се опита да се свърже с йонен лъч с Империя Смит. Династията Смит обаче беше твърде пестелива и изльчваше много

малко йонни лъчи. Тя разчиташе повече на собствените си изобретатели, отколкото на онова, което се прилагаше и беше влязло в употреба в останалата част на вселената.

В четири и петнадесет той се подложи, на страданието да бъде съблечен и поставен пред цяла батарея лъчеви жезли. Заслуша нетърпеливо критичните забележки на Хипократ. Поради някакви неизяснени причини, Хипократ се влияеше от тези мощнни излъчвания толкова, колкото можеше да се повлияе парче олово.

Дребният роб забеляза една малка бръчица — трябваше да я оправи. Видя кичур посивяваща коса и цялата фоликулна система трябваше да се подложи на обработка. Той се засути и закудкудяка над измервателя на метаболизма и след като постигна това, което смяташе, че е добре, изключи лъчите.

— Досвиди ти се адреналинът, нали! — извика докторът и преди Хипократ да успее да се намеси, натисна реостата, който изригна адренален катализатор, и след това го изключи.

Хипократ с пораженчески тон започна да цитира дълги пасажи от „Анатомия на жлезата“.

— Връщай се и се залавяй за работа! — каза докторът.

Хипократ излезе. Но не се залови за работа. Взе от библиотеката един том и зачете дълга глава за „Редуциране на адреналната секреция“, обръщайки специално внимание на параграфа „Храни, възпрепятстващи адреналния поток“. Изчете списъците, запаметявайки ги с един поглед, и си отбеляза наум какво трябва да добави към припасите си, когато стигнат до Кожарска прищявка.

Но не пристигнаха навреме. Когато доктор Матусал се добра до Гарсиавил, столицата на планетата, Системната полиция вече беше тук от шест часа.

От един нахален млад репортър, който се държеше почти учтиво, говорейки с Воин на светлината, докторът научи, че Системната полиция, действайки по указанията на император Смит III, е изпълнила отвратителната си мисия.

„Звезда на пространството“ се вмъкнала край невзрачното градче Плейсър и се приземила на спомагателния портал на Тройната система. Великият някога лайнър не предявил никакви претенции за статута си,

но отправил призив към кмета на Плейсър. Карантина нямало, тъй като трансгалактичният трафик никога не бе удостоявал това място с внимание. Но кметът бил уведомен за опасностите и се разпоредил корабът незабавно да отлети.

Говорителите на кораба не функционирали, затова болните увили бележка около една изкъртена брава и я хвърлили. Кметът я прочел, просълзил се от жалост и веднага се свързал с император Смит III, като забранил на оцелелите и на болните да напускат кораба.

Смит III отговорил рязко и категорично. Вече бил получил указания от Галактическия адмирал как да действа при подобни обстоятелства.

Два дни били нужни съобщението да стигне от Плейсър до външния свят и още два — за да се получи отговор, защото високите петнадесет километра планински зъбери около Плейсър пречели на всички видове атмосферен транспорт. Един космически екипаж на Системната полиция все пак проникнал и четири дни проучвал ситуацията, като внимателно поддържал санитарен кордон около „Звезда на пространството“.

Неочаквано кметът на Плейсър получил обрив в устната кухина и температурата му започнала рязко да се покачва.

Кметът бил говорил с много хора в селището. Говорил бил и с офицери от Системната полиция.

„Звезда на пространството“ изпълнявала указанията на отряда от Системната полиция и когато получила решението на император Смит, веднага отletяла в неизвестна посока със своя товар от мъка и смърт.

После в Плейсър пристигнали два разрушителя и резултатът бил пет хиляди мъртви!

Доскоро красивата и богата долина бе превърната в овъглени руини. Проходите през планинските зъбери бяха затворени, а от въздуха върху повърхност от тридесет квадратни километра бе изрисуван кръстът на Чумата.

Нямаше вече Плейсър.

Доктор Матусал гледаше пушека, вдигащ се над планините. Беше закъснял, защото не го бяха уведомили своевременно.

Хиляди невинни човешки същества бяха загинали.

А чумата все още бе жива.

Никаква полза нямаше да роптае срещу Гарт или да отльчва император Смит.

Върна се на борда на „Морга“ и поднови тревожното издирване. Следващия път беше длъжен да пристигне навреме.

Твърде много зависеше от него.

„Морга“ снижаваше на орбитална скорост, отбягвайки автоматично купчини отпадъчна маса, пълзгайки се над тъмни облаци материя тук и подминавайки мъртва звезда там. Въз основа на информацията, получена от системата на Спика, която включваше списък на пътниците с техните държави — по космическа цена за спешна комуникация от четиринаадесет долара на дума, — докторът бе изчислил, че има шестдесет процента шанс да се озове близо до следващата спирка на „Звезда на пространството“.

Беше удрял непрекъснато по ключа с надеждата да засече самия кораб, но или държеше курс, който се отклоняваше по-бързо, отколкото бе допустимо, за да може да прехване йонното му излъчване, или „Звезда на пространството“ беше останала без свързочник. Така че се отказа, но не по нечия заповед, а защото внезапно промени плана си.

Трябаше да намери този кораб. Трябаше да го намери, иначе ВМО щеше да робува на тази чума в следващите хиляда години. Дълбините на пространството са такива, че неизвестни звездни системи и изостанали градове могат да приютят нещо за цели векове, без да уведомят останалите. А формата на такова уведомяване можеше да бъде твърде печална.

От първото прилагане на стандартната военна и флотска политика на „стерилизация“ ВМО беше препатило доста. Това беше, когато хората откриха, че могат да вземат куп невинни бактерии, да ги третират с мутатрони и да получат ефективни, ужасни и нелечими болести — а за военните това бе добре дошло.

Инцидентът, с който се започна тази практика, беше операцията срещу Холоуей от страна на Великите армии на Двойните галактики. Тогава посетите от нападателите болестотворни вируси бяха ремутиирани от защитниците, за да се обезсмисли ваксината на нападащите войски. Великите армии, първоначалните нападатели, бяха проникнали уж изненадващо в галактиката Холоуей, но броят им

веднага беше снизен с милиони от нещо, за което те самите безгрижно си мислеха, че е безвредно за тях. При цяла галактика, поставена под карантина, при милиони загинали военни — да не говорим за милиардите цивилни, Великите армии така и не можаха да се възстановят и да се прегрупират за оттегляне в собствените си владения, а трябващо да останат в поставения под карантина участък от космоса. Що се отнася до собствените им правителства, това означаваше стопроцентово поражение.

Това вгорчи ищаха на военните да използват болести при водене на операции. Дори и най-ентусиазираният шовинист вече не можеше да си позволи да пусне този воин на Апокалипсиса, ЧУМАТА, срещу когото и да било, колкото и отвратителен да беше характерът на завоевателите.

От време на време някой кандидат-революционер разклаща опитните колби и произвеждаше вирус, който никой не можеше да излекува. Така войната с болестите ставаше все по-зловеща и вече намирискаше дори на военните на бомба на анархист.

Оттук дойде и стерилизацията. Щом имаш нова болест, сигурно ти мътят ново въстание. И военният мозък можеше да измисли само един изход — да се избие всяко човешко същество, което е заболяло или проявява нестандартни симптоми. Тоест ако една общност е поразена от тайнствена епидемия, по-добре е да се унищожи общността, отколкото цялата планета.

Вселенското медицинско общество, което действаше, без да чака разрешение от никого, се бе опълчило още на първия опит на военните да водят бойни действия с помощта на болести. Всъщност този тип воюване беше една от първоначалните причини за възникването на ВМО и макар да имаше неизброимо количество други медицински средства, които можеха да се използват за политически цели или да се злоупотребява с тях, бактерията и вирусът все още се котираха високо заради неописуемите поражения, които можеха да нанесат.

Преди няколко дни Центърът се беше свързал с доктор Матусал и му бе препоръчал да наложи пълна карантина над Земната галактика, за да изолира Гарт. Но при положение, че това щеше да означава глад за няколко милиарда души, че бизнесът щеше да рухне и това щеше да предизвика паника, и че слуховете вероятно щяха да деморализират дузина галактики и да съборят десетки хиляди правителства, докторът

отговори категорично, че ще си изиграе ръката сам. Това беше твърде необмислено. Поне така се изрази Хипократ. Защото това означаваше, че доктор Матусал не може да изгуби, без да се обезличи в очите на собствените си колеги, единствените същества в цялата Вселена, сред които можеше да си отдъхне.

Ето защо той оставил „Морга“ на орбита и включи на подслушване към брътвежите на космическата полиция и на флотските отреди. Това, че бяха шифровани, изобщо не го притесняваше. Един младши офицер на Кожарска прищаяка бе излекуван от стомашните си болки и през това време, без самият той да разбере, беше изтървал кодовия ключ чрез хапче за истината — нямаше да може да лъже през следващите три месеца. Доктор Матусал запомни ключа за дешифриране.

— Стифон Шест... до... приемам... яук сквовл скрий...
Хидрокан... разбрано... под... приемам... — подражаваше отвратеният Хипократ на шумотевицата, която изпълваше иначе мирния стар болничен кораб. — До команда Девет... скрий... Команда Девет... свов-в-в-в... Глупави хора. Защо го правят всичко това, господарю?

Доктор Матусал вдигна очи от наръчника по диагностициране на епидемии, който преалистваше.

— Стига ми, че ги слушам. Няма нужда да ги повтаряш като папагал.

Хипократ стърчеше самодоволно на прага. Месеше с трите си ръце и надигаше чаша мастило с подправки с четвъртата.

— Глупаво. Би трябало просто да кажат какво имат предвид. Тогава може би все някой ще свърши нещо. Иди тук, иди там. Ескадрила, в полет, внимавай при летенето и попътен вятър! Флотата е толкова объркана, че не е чудно, че се налага да вършим тяхната работа.

— Е, чак пък толкова — каза докторът.

— Виж сега, това може и да не обърка противника — каза Хипократ, — но със сигурност обърква действията на собствената им флота.

Той си допи мастилото, сложи тестото да се пече и изтри ръцете си в престилката.

— Добре поне, че на „Звезда на пространството“ нямаш познато момиче. Тогава наистина щяхме да изпаднем в беда.

— Не се занимавай с личните ми работи.

— Толкова си пълен с адреналин, че ще вземеш да хванеш кавалерство.

— Това не е болест.

— При теб е болест — каза Хипократ убедено. — И спри да четеш. Лошо е за очите ти. Кажи ми номера на страницата и книгата и аз ще ти я цитирам.

Той хвани книгата, но трябваше здраво да дърпа, докато му я измъкне. Докторът отиде в стаята с карти, която бе разположена зад главната операционна зала с нейните хиляди колби, тръби, инструменти и кофи за отпадъци, и обозначи курсовете на главните издирващи флотилии, като покри голям сектор от галактиката. Превключи няколко бутона на курсовия изчислител и няколко хиляди зъбци, лостове и трансмисии избръмчаха тихо, след което корабът смени посоката си.

„Звезда на пространството“ или се намираше някъде тук, сред разредената материя в тази сфера, или се беше изпарила като капка вода под блясъка на Вега.

Доктор Матусал се притесняваше, че може да я изпусне. Кой знае колко милиона човешки същества щяха да се заразят! Поне да разполагаше с точно описание на симptomите!

Изведнъж чу:

— Разузнавателен отряд Осемдесет и шест до Команден. Разузнавателен отряд Осемдесет и шест до Команден. Каналът чист. Оперативен приоритет. Каналът чист. Разузнавателен отряд Осемдесет и шест до Команден. Приемам.

Докторът скочи и сграбчи индикаторите за посока. Можеше да засече разстоянието до този лъч и да установи в каква посока ще се насочи отговорът на Командния. Най-близкият йонен лъч, който се поддържаше активно, беше само на петнадесет секунди разстояние. Беше вървял покрай него след последната промяна на курса.

Говорителите бяха онемели, ако се изключеше слабият шум. Мигът тежеше, обременен с мълчание.

И после се чу:

— Команден до Осемдесет и шест. Команден до Осемдесет и шест. Приемам.

— Осемдесет и шест до Команден. Осемдесет и шест до Команден. Арктон Пе Паралелен. Приемам.

— Команден до Осемдесет и шест. Команден до Осемдесет и шест. Операционен Зико X23 Y47 Z189076. Смърт Банзо ако Струя. Заповед Кутия Арктон П Паралелен. АХДЖА. ЗЕД КУЧЕ ЛИСИЦА ЛОВКО. УИЛЯМ ДЖОРДЖ КРАЛИЦА ПЕКАР. КРАЛИЦА КРАЛИЦА КРАЛИЦА ПРЕХВАНИ ЛИСИЦА. Приемам.

Последва пауза. След това се чу:

— Осемдесет и шест до Команден. Осемдесет и шест до Команден. Вилко и аут.

Това бяха команди за съсредоточаване и насочване на Върховната флота, съпътствани от манифест за отнемане на гражданските свободи на всяка от петте планети на Сириус, тъй като Арктон П Паралелен беше кодът за Сириус в пилотските списъци. Осемдесет и шест беше получил заповеди от Гарт да ликвидира „Звезда на пространството“, ако се опита да избяга, и да унищожи всеки търговец, опитал се да кацне на или да излети от Зелени реки. Цивилната власт на системата Сириус, която беше сателит на Земното правителство, беше свалена и вероятно точно в този момент над Манфорд, столицата на планетата Уелс, се спускаха флотски десантчици, за да поемат управлението.

Координатният изчислител подсказа на доктора, че след два часа той може да се озове на мястото на срещата. Намираше се на същото разстояние от Сириус и сега всичко зависеше от „Морга“. Докторът включи на най-бързата скорост, което, от една страна, беше добре, но, от друга, превръща кухнята в касапница и не допринасяше с нищо за доброто настроение на Хипократ.

Робът се заклатушка до контролния отсек и каза раздразнено:

— Може и да стигнеш навреме, но успя да съсипеш хляба.

— Махай се — отвърна му доктор Матусал. — Трябва да изпреваря няколко хиляди бързи патрула и в името на всичко свято, ще ги изпреваря!

От начина, по който се приплъзваха по ръбовете на звездните струпвания, заораваха през системите и подминаваха кометите през следващите осем дни, дори и Хипократ схвана, че работата е достатъчно сериозна, така че се зае с горивните камери и с автоматичните захранващи устройства. Това би означавало кратка и нерадостна смърт за някое човешко същество, но смъртоносните лъчи, изглежда, си харесваха Хипократ. Хипократ на свой ред ги харесваше. Те бяха плът и кръв от машините, а машините според Хипократ заслужаваха да бъдат обичани. В края на краищата не бяха ли те творение на человека?

Тъй че доктор Матусал седеше в контролния отсек, с очи пламнали от безсъние, обърнал едно ухо към комуникативните канали, които щяха да му кажат, ако се случеше нещо по-сериозно, а другото — към тиктакащите измервателни уреди, които му напомняха, че ако продължава да насиљва „Морга“, по древния й корпус няма да остане и един здрав шев.

Това го беспокоеше, защото той изпреварваше потока сигнали, които би могъл да засече, в случай че станеше нещо нередно. В края на краищата, когато фуциш толкова бързо из пространството, входящите сигнали треперят така, сякаш слушаш гласа на някоя японка, изпаднала в истерия, макар и да ги извличаш от йонен лъч.

На седмия ден попаднаха в космически водовъртеж, който почти разкъса Хипократ на парчета, но докторът натисна дросела и се измъкнаха.

През осмия ден износиха резервните тръби, които се опитваха да се пръснат. В три и тринадесет средногалактическо време всички бордови дюзи изведнъж излязоха от строя. Следващият час премина в дивашко подскачане, сякаш някой ръгаше кораба с шпори, а следващите два часа звездолетът понакуцваше, докато Хипократ и доктор Матусал притискаха външните плохи и крепяха нажежените метални пластове, което им спести необходимостта да подменят облицовката.

Чак след още два часа успяха да се доберат до мястото на срещата и видяха там поне половината от галактическите флоти, подредени в такъв внушителен боен ред, какъвто едва ли щяха да имат възможност скоро да видят отново.

Поне сто хиляди кораба, подредени по ескадрили, бяха надвиснали в стройни формации из цялото пространство над Зелени реки.

Един поглед през космическия люк не бе достатъчен да обхване тяхната необятност. Отразената от планетата светлина ги превръщаше в неизброими диаманти. Цареше мир и металът блестеше. Просветваха сигнални фарове, между тях се движеха светлинките на куриерски ракети и совалки и отдалече всичко това създаваше впечатлението, че току-що се е родила нова галактика.

По честотите хвърчаха адмиралтейски заповеди. Баржи кръстосваха до указаните сборни пунктове. Флотски тилови съдове се движеха сред ордите от кораби, разнасяйки припаси и свеж въздух.

Гледката беше внушителна. Тук една до друга, рамо до рамо, стояха флоти, които през последния век се бяха дебнали в космическия мрак, за да се изпепелят една друга. Тук отново се обединяваха народи, които отдавна бяха забравили всяка връзка с Майката Земя.

Бойният ред беше ослепителен и могъщ.

Доктор Матусал обаче не се интересуваше от това могъщество. Той търсеше флагманския кораб на Гарт.

Докато „Морга“ кръстосваше между носещите се на дрейф бойни редици, един патрулен екипаж се приближи до тях, за да ги предупреди да не си пъхат носа където не им е работа, но щом видя златистия цвят на корпуса, изчезна Според флотския етикет доктор Матусал разполагаше с пълен приоритет при всяка стоянка. Не един матрос от флотата въздъхна облекчено при появата на този корпус.

Оказа се, че „Морга“ е доста по-добър кораб от „Танжер-Мерликон“, флагмана на Гарт. При положение, че възрастта на „Танжер-Мерликон“ бе десет пъти по-малка от тази на „Морга“, това беше наистина учудващо. Радарът не засече неговия идентификационен сигнал, докторът също не можа да различи светещата синя звезда на Властта с възпалените си от безсъние очи.

Той предаде управлението на Хипократ — доста опасна задача, тъй като хората от флотата нито знаеха, нито пък спазваха правилата за уличното движение по-добре от тях. Но пък робът беше достатъчно квалифициран, за да им осигури безопасно положение.

Доктор Матусал беше доволен, че „Звезда на пространството“ не е напуснала Зелени реки. Освен това беше сигурен, че ще се качат на

борда му и ще го спрат, ако се опита да кацне на планетата.

Планетата изглеждаше много хубава, но нямаше да има никакво спасение, ако „Звезда на пространството“ бе разпростряла своята смърт по повърхността ѝ.

Доктор Матусал настрои един от говорителите на командирския канал, запазен за самия Гарт, после се изтегна да подремне. Последното, което чу, бяха негодувашите крясъци на някакъв младши офицер и нахалното хилене на Хипократ.

Гарт бе изпълнен с целеустременост и бълваше дим от пурата си като локомотив. Гласът, който събуди доктора, бе зареден с такава мощ, че можеше да се пренесе през вакуума и без помощта на радиовълните.

— Адмирали на всички флоти, явете се на флагмана точно в шестнадесет и тридесет.

Последва щракване и това беше всичко. Галактически адмирал Гарт бе издал съответната заповед.

Доктор Матусал се облече лениво, след като си взе гореща вана — навик, който накара Хипократ да се намръщи, тъй като можеше да разтвори малкия роб с едно плискане, ако той не беше съобразил преди това да се намаже с машинно масло. Докторът измъкна от дрешника ново наметало, всъщност представителна мантия, подарена му от властите на Омфиidi в знак на благодарност, че е решил един малък проблем в тяхната система. По мантията бяха избродирани великолепни назъбени мълнии, които, освен че увенчаваха двата кръстосани лъчеви жезъла, инкрустирани с массивно злато, имаха и истински лъчеви резервоари, предназначени да прочистват околния въздух. По стария му шлем имаше многобройни драскотини, но нищо не можеше да се направи. Ботушите му бяха малко поизтъркани, въпреки усилията на Хипократ да им придае по-свеж вид. Но като си помисли как ще са облечени адмиралите, докторът внезапно прибра представителната мантия и си наметна старата. Само след няколко минути той влезе в совалката и се отправи към „Танжер-Мерликон“.

Дежурният по палуба и комендант на почетния караул беше вече достатъчно заслепен от целия наплив от златни ширити, а момчетата от караула вече изнемогваха от хватката „за почест“. Главният мичман видя просветващото златно наметало, но не успя да различи

униформата. Дежурният забеляза странното същество, изкачващо се по стъпалата редом с новия „офицер“, и бързо разтвори наръчника по традиции, обичаи и форми на куртоазия из галактиките.

Хипократ беше дошъл, за да върне совалката, но когато видя всичките тези кръстосани патрондаши и извадени саби, се стресна и каза:

— Ще изчакам.

— Върни се на кораба — нареди му доктор Матусал.

— А ти внимавай с адреналина! — каза Хипократ, но не посмя да не се подчини.

Главният мичман пое дъх с надеждата, че ще изsviri най-подходящия за случая почетен сигнал, но след това, още докато си поемаше дъх още по-дълбоко, се вгледа и забрави да свири. За пръв път в живота си виждаше Воин на светлината и за пръв път този ден наистина беше впечатлен.

— Оставете почестите — рече докторът на пелтечещия комендант. — Искам да присъствам на това съвещание.

Комендантът му даде за водач един матрос и след като поразмисли за секунда, му отдели още двама. А когато те тръгнаха, се върна учуден към наръчника по етикеция.

— Няма да го намерите там, комендант — каза главният мичман.

Той познаваше коменданта още като юнкер и оттогава се отнасяше към него с намек за този период, както е обично сред астронавтите. — Това е Воин на светлината.

— Няма го в наръчника — каза комендантът.

— И Бог го няма там — отвърна старият мичман.

Доктор Матусал влезе в щабквартирата тъкмо когато Гарт удряше с юмрук по масата. Спра, а Гарт го зяпна. Двадесет и шестима адмирали също зяпнаха.

— Разбирам — почна докторът, подминавайки стола, който един адютант издърпа, — че е необходимо доста голямо количество флотски метал, за да се стерилизира един нещастен лайнер.

Те го гледаха смутени и съмълчани, разпознали златната огърлица и смяяни от очевидната му младост. Не можеха да разберат изкуствата, които го поддържаха млад, не можеха да разберат и защо се чувстват смутени. Но адмирали или не, всички те бяха малки деца. Бяха

слушали приказки и легенди. Някои се почувстваха виновни като момченца.

— Долу, на Зелени реки — каза докторът, — има един кораб. Той е в беда. Всички на борда му имат право на живот.

Гарт си пое дъх и изгъгна:

— Как разбрахте къде да намерите флотата?

Гарт умееше да хваща бика за рогата. Тъкмо за това беше станал галактически адмирал, докато останалите бяха по-младши по чин, макар и по-възрастни от него.

— Разбих ви шифъра — каза докторът. — Не беше особено труден, забележете. При това на човек не му е нужен кой знае какъв шифър, за да изиграе един съсиран лайнър, натоварен с болест и смърт.

Синкавата челюст на Гарт се разтрепери.

— Нашите медици вече разузнаха. Болестта не може да се лекува. Напълно неизвестна е. Подобно нещо никога не е било известно. Знаете ли какво е станало долу?

Доктор Матусал не знаеше.

— Двама души са избягали от вашия скъпоценен лайнър пет минути след като е кацнал. Тази зара са засечени петдесет случая близо до Пидмънт! И още девет случая в Хамърфорд и дванайсет в Хартсфорд! Планетните връзки не са прекъснати. Нито един път не е блокиран. Планетата вече е проядена от това нещо. Изходът е един и само един. Тук аз издавам заповедите. Положението е напълно под контрол!

Доктор Матусал изгледа Гарт и изведнъж разбра защо този мъж воюва с него. Власти. Гарт беше извоювал своя път нагоре, до висините на флотската амбиция. Векове след премахването на наследственото лидерство на аристократията динамичните личности бързо се изкачваха на върха. И макар това да беше трудно за по-младите, то беше полезно за ефективността. Единственият му дефект бе жаждата за власт, но нищо във Вселената не можеше да работи добре без този принцип.

— Какво е населението на Зелени реки? — запита докторът със спокойствие, породено от последното му осенение.

— Девет милиона, цялата планета. Трийсет големи града и двеста провинциални градчета. Нима бихте сложили всичко това на кантар срещу доброто на целия космос? Не, не мисля. Аз отговарям

тука. И няма да се оставя на един раздавач на хапчета да ме тормози. Според предписанията тази планета трябва да бъде стерилизирана и ще бъде стерилизирана!

— Чрез? — попита доктор Матусал.

— Чрез изгаряне. Чрез обльчване на всичко по нея с лъчи, които ще останат активни поне десет години. Колкото и да сте сантиментален, докторе, личният състав на тези флоти е петдесет милиона души. Искате и те да хванат това нещо и да измрат, така ли?

— Адмирале — каза докторът. — Нямам такова желание. Аз лекувам. Това ми е професията. Затова съм тук. „Звезда на пространството“ има нужда от помощ. Той е кораб на Земята, поддържан от офицери и хора като вас самия. На борда му има жени и малки деца.

— Щях да спестя всичко това, ако го бях унищожил още в самото начало! — каза Гарт.

— Долу на Зелени реки живеят девет милиона човешки същества. Те си имат домове, ферми и деца. Имат си църкви и се готвят да празнуват жътвата. Имат си планове и надежди. И от една пустош те са изваяли нещо, с което се гордеят. А вие — той се обърна към всички събрани — се каните да унищожите всичко това.

Думите му ги накараха да се почувствува неудобно. Не смееха да го погледнат в очите.

— Вие сте забравили — каза Гарт — какво се случи по време на Червената смърт. Тогава пилотирах един корвет, под команда на Ван дер Руйс. Бяхме при Гъйпер в Галактика 809. Тогава видях какво може да причини една болест, когато е оставена без контрол. Гъйпер все още представлява руини и разказите, които чух...

— ... не са и наполовина толкова страшни, колкото ония които ще се разказват, след като стерилизирате Зелени реки — довърши доктор Матусал.

— Няма да допуснем болестта на нашите флоти — каза Гарт, — и точка. Тук заповедите издавам аз. В деветнадесет часа започваме да прочистваме тази система. Нямаме никакъв друг избор. Вие самият признавате, че нямате представа какво може да е.

— Първо трябва да ме пуснете да сляза долу — каза мрачно докторът.

— И като се върнете да пренесете заразата? Не!

— Един момент — каза доктор Матусал. — Забравяте нещо.
Гарт го изгледа свирепо.

— Аз не съм под ваше командаане, адмирале.

— Вашият кораб остава там, където е — каза Гарт. — Когато се върнете, ще видите до него кръстосвач.

— Той няма да посмее да ме задържи — каза докторът. Гарт почервена като домат. Властта му беше толкова скъпа, колкото и кръвта.

— Ако ме предизвикате...

— Адмирале, просто си тръгвам — каза доктор Матусал, извади една носна кърпа, изтърси я, размаха я деликатно пред лицето си, след което я прибра. — Тук е доста горещо, не мислите ли?

Доктор Матусал се върна на „Морга“. Колко нищожна изглеждаше малката му подвижна болница сред цялата тази флотска мощ! Висеше съвсем дребничка на фона на долепилия се до нея кръстосвач.

Доктор Матусал премина през съединителния люк и се качи на кръстосвача. Командващият офицер, който го посрещна, беше доста изнервен от възложената му задача.

— Казвам ви, сър — заобяснява му той, — този, дето е на борда ви, да знаете, е истински дявол. Накара ни да направим какво ли не, само дето не се увихме в коприна, за да не одраскаме скъпоценния му кораб. Постарахме се да бъдем много внимателни...

— Искам разрешение да напусна — каза доктор Матусал — Искането ми е чиста формалност, защото така или иначе ще го направя.

Капитанът подскочи.

— Не можете! Абсолютно не можете! Получих заповеди да стоя точно тук и да ви държа здраво. На секундата, в която бяхте забелязан, адмирал Гарт ми изпрати инструкция... — Той затършува по разхвърляната маса и намери радиограмата.

— Ще стреляте по един Воин на светлината? — попита доктор Матусал заплашително.

— Не, за Бога, не! Но... сър, вие нямаете власт да ни разигравате, а и се страхувам, че куките са запоени.

Докторът го изгледа с преценяващ поглед. В джоба си имаше хипопистолет, който можеше да накара този капитан да се съгласи, че всички звезди са розови, с жълти кръгчета. Второто копче на мантията му — ако го светнеше — можеше да накара въпросния капитан да го следва с вдигнати лапички. Кapsулка от запасите му, пусната до някой от вентилаторите на кораба, щеше да обездвижи целия екипаж за няколко часа.

Но доктор Матусал въздъхна. Щеше да е нарушение на кодекса на ВМО, ако се намесеше в работите на космически кораб, изпълняващ дадените му заповеди. А ако офицерът не се подчинеше, това щеше да означава края на неговата кариера във флотата. Така че двамата пиха кафе и после докторът се върна на кораба си.

В осемнадесет и тридесет средногалактическо време доктор Матусал се събуди от късата си дрямка, надникна през люка и видя красивата зеленина на планетата през облаците. Намръщи се, погледна часовника си и отиде в операционната зала.

Направи си гаргара и вкара антисептични струи в носа си, след което се обезпраши с ароматно миришещ лъч, който същевременно изми лицето и ръцете му. Засути се малко с новия ланцет, подарен му от Воина Исаак на последната Коледа, и след това замахна няколко пъти с него из въздуха, сякаш прерязваше нечий гръклян — не този на Гарт, разбира се.

Заповедите. Заповедите бяха безкомпромисни бездушни неща, които временно прекратяваха връзката на человека с реалността и го превръщаха в продължение на нечий чужд мозък. Заповедите. Родени от неорганична материя, съдържаща се в някаква безстрастна книга, те въпреки това притежаваха повече сила, отколкото речовитите беседи на хиляда философи. Заповедите. Те превръщаха хората в роби. Гарт беше роб. Роб на собствените си заповеди.

Доктор Матусал отвори на един текст, отнасящ се до електродедуктивната психиатрична диагноза, и обърна на „параноя“. Беше осем и половина. Ако Гарт възнамеряваше да открие огън в деветнадесет...

Главният говорител изляя:

— Галактически адмирал Гарт до ВМО „Морга“. Галактически адмирал Гарт до ВМО „Морга“.

Същият сигнал се получи и по комерсиалния канал и отекна в контролната кабина.

Докторът отиде при свързочния панел, превключи, набра и каза:

— „Морга“ до Гарт. Приемам.

— „Морга“. Спешно. Болестта е засегнала флотата. Трябва да се направи нещо. Какво можете да направите? Моля направете нещо! Каквото и да е!

— Идвам — каза докторът и прекъсна връзката.

Този път за малко щяха да го стъпчат, докато му помогнат да се качи на борда. Заведоха го на бегом до командната каюта. Поздравяваха го, покланяха му се и го бутаха.

През няколкото изминали часа с Гарт бяха настъпили забележими промени.

Адмиралът беше блед. До него стояха още петима адмирали, също така бледи.

— Предполагам, че сме обречени — каза Гарт, опитвайки се да задържи ръката си далече от гърлото, което го болеше ужасно. — Разузнавателните съдове, които доближиха „Звезда на пространството“, сигурно са се заразили през въздуха. Капитанът им ми докладва тук. Сигурно той е носителят. Аз... аз съм заразил офицерите, които днес бяха събрани при мен. Те, връщайки се на корабите си, са предали заразата на екипажите си. Моят личен медицински офицер — лесно беше да се забележи колко е трудно за Гарт да моли за помощ — няма никаква представа какво може да е това. Трябва да направите нещо. Вие молехте за анамнеза, за да можете да изследвате симптомите. Ето ви я анамнезата, докторе.

Доктор Матусал седна на ръба на бюрото, поклати ботуш и сви рамене.

— Когато имаме работа с болест, която не е била изследвана по пълния цикъл на заболяването, не можем да направим реална преценка. Съжалявам, адмирале, но в момента не мога да направя кой знае какво.

— На Зелени реки имат пълни цикли — каза Гарт.

— Ах да — каза докторът. — Но за съжаление, ми е забранено...

Гарт беше твърд и непреклонен. Как само мразеше да моли! И как презираше този раздавач на хапчета, въпреки сегашното положение!

— Ще сваля забраната. Ако искате да рискувате, свободен сте да изследвате болестта.

Доктор Матусал му подаде една празна бланка и Гарт я подписа.

— Ако не беше заради моите офицери и матроси — каза Гарт, — не бих го направил. Не вярвам, че може да се направи нещо. Действам само съгласно препоръките на флотските лекари. Ясно ли е?

— Пак заповеди — измърмори докторът.

— Какво?

— В случай на епидемия командването, струва ми се, се поема от медицинския корпус. Е, ще видя какво мога да направя. Лек ден.

Докторът се върна на кораба си, представи заповедта на капитана на кръстосвача и „Морга“ беше освободена. Пет минути по-късно, застанал зад контролната апаратура, доктор Матусал я вряза в облачния слой, и се спусна към злачната повърхност на красивата планета.

Лесно откри релефните очертания на кулите в Пидмънт и след малко се настани върху червеникавия терен на площадката за приземяване.

Веднага се струпа нетърпелива истерична тълпа. Жени повдигаха децата си, за да видят кораба, доскоро смятани за храбри мъже отчаяно се бореха да се приближат до него и да помолят за помощ. Полицайт се бореха с тълпата, отчасти за да я отгласнат, отчасти за да могат самите те да се приближат до кораба. Една старица коленичи и започна да се моли.

Доктор Матусал излезе, застана на стъпалото и погледна над главите им. Виковете почти го събориха. Той изчака да утихнат и накрая, само с търпение, успя да накара всички да мълкнат.

— Хора — каза докторът. — Не мога да ви обещая нищо. Ще се опитам да ви помогна. Но докато съм тук, и вие ще ми помагате, като не ми прочите да правя експерименти и да работя — той беше посещавал и друг път планети, изпаднали в подобна паника, — така че да мога да ви помогна. Не мога и няма да лекувам индивидуални случаи. Когато намеря решение, то ще помогне на всички ви, стига

това да е възможно. А сега, приберете се по домовете си. Ще разберете какво става по радиото.

Те не се разпръснаха, но му отвориха път да мине. Той прекоси площадката и тръгна по засводена от дървета улица, воден от армейски офицер, който го уведоми, че „Звезда на пространството“ е кацнал близо до градския парк.

Хората се трупаха около него и го отрупваха с данни. Повечето информация беше противоречива. Но беше ясно, че в последните няколко часа на Зелени реки са се заразили поне хиляда души.

Приятен ден на приятна планета. Чисти улици, китни градини и дървета по тротоарите. Сириус грееше приятно. Доктор Матусал въздъхна — спомни си, че стои между този гостоприемен уют и една овъглена планета, превърната в руини.

Някакъв шарлатан, който продаваше „лек срещу треска“, го видя и засрамено се опита да застане пред табелката и да я скрие. Как този човек очакваше да се измъкне със спечелените пари, си оставаше загадка за психологията.

„Звезда на пространството“ беше опустошена. Беше рухнала на една страна и дюзите ѝ бяха разбити. Люковете ѝ приличаха на празни очни кухини.

Докторът спря на двадесетина крачки от нея, плесна с ръце и извика:

— Ей, чувате ли ме?

Един люк се отвори и от него се показа измършавял младеж в мръсна униформа.

— Воин на светлината! — промълви той с пресипнал глас.

Доктор Матусал стисна зъби и тръгна към кораба.

Младежът понечи да го поздрави и не можа. Само покри лицето си с ръце и захлипа беззвучно.

Доктор Матусал въздъхна. В края на краишата и той самият беше смъртен. Болестите не проявяват почит към никого, дори и към член на ВМО. Храброст е да тръгнеш срещу лъчеви оръжия. Но трябва много по-голяма храброст, за да влезеш в такъв кораб.

Зловонието го бълсна като жива стена. Вътре имаше непогребани мъртви. Салоните и коридорите бяха изпоцапани и разхвърляни.

Мебелите бяха изпочупени, пердетата изпокъсани. Сред хаоса блестеше едно пиано. На пода лежеше млада жена, косите ѝ се бяха разпили и в тях сякаш просветваха диаманти.

Младежът го беше последвал и в салона докторът се извърна към него и каза:

- Доведи и останалите.
- Няма да се съберат.
- Доведи ги.

Седна в едно кресло и извади бележник. След известно време хората започнаха да идват, малко по малко, поединично и на групи. Гледаха се със страх. Мнозина бяха полуудели.

Едно момиче се хвърли на пода и посегна да хване коленете му. Красиво момиче, около двадесетгодишно. Но глад и ужас се бяха отпечатали на лицето ѝ и ръцете ѝ трепереха.

Тя извика нещо, повтори го отново и отново. Но докторът гледаше хората, които се събираха. После сведе поглед, защото почувства срам да гледа нещастието им.

Започна поред, доколкото беше възможно, и постепенно събра късчетата от мозайката.

Болестта се бе появила на деветия ден от началото на полета, с един случай, човек от Кобане в системата Холоуей. Той бълнувал и мърморел в делириум, а когато отчасти дошъл в съзнание, съобщил на корабния лекар, че бил виждал същата болест в Кобане — изостанало място, опустошена след войните руина. Бил млад човек, около двадесетгодишен. Двадесет и един дни след това починал, но според лекаря смъртта се дължала на вродена сърдечна недостатъчност.

Това беше достатъчно важна новина сама по себе си — да намериш място, където вродената недостатъчност да се смята за неизлечима. Но доктор Матусал си спомни за войната с болестите в системата Холоуей и за възциарилата се след нея бедност и изостаналост в един свят, който преди това е бил богат.

Следващият случай на заболяването се появил двадесет дни след заминаването и приключи със смърт седмица по-късно. Докторът си записваше подробностите и така проучи около четиридесет случая.

Болестта имаше инкубационен период от около десет дни. След това, в продължение на около седмица температурата оставаше ниска. Появяващо се обрив в устата, температурата се покачваше рязко и

често причиняваше смърт. Ако не, гърлото силно се възпаляваше, а пъпките избиваха по челото и се разпространяваха по цялото тяло. След това температурата спадаше до около тридесет и девет в продължение на едно денонощие, а после изведнъж скачаше до четиридесет и един и повече, при която точка пациентът или умираше, или, както беше станало в два от случаите, започваше да се възстановява. Но смъртта можеше да последва всяко рязко покачване на температурата и обикновено така и ставаше.

Доктор Матусал влезе в една от каютите, където лежеше наскоро заболяла жена, и взе проба от жълчката ѝ. Обработи я бързо и установи, че болестта се предизвиква от вирус, неподлежащ на филтриране.

На борда на „Звезда на пространството“ бяха останали двеста и двадесет здрави — офицери, екипаж и пътници. Бяха изгубили всяка надежда, но погледите им следяха доктора всеки път, когато той прекосяваше салона, за да отиде при друг пациент в нов участък на кораба.

Инспекцията отне един час, след което доктор Матусал излезе на дневна светлина и седна на тревата под едно дърво, докато Хипократ разпъждаше хората. Мина доста време и, изглежда, докторът заспа.

Но той не спеше, а мислеше. В никой съвременен медицински текст нямаше упоменаване за подобна болест. Това, разбира се, не доказваше нищо. В текстовете на ВМО нямаше нищо, той знаеше това. Но му се струваше, че някъде е чувал или чел нещо за тази болест.

Проучването на подобни болести беше замряло след мощната кампания за асептика^[1] преди петстотин години. Но все пак... Доктор Матусал се загледа в близкото поточе и се запита дали в него има риба. Момент... това място приличаше на земята край Къмбърланд, а там, преди стотици години, в неговия роден Мерiland, далече, далече и много, много отдавна... Може би ако половеше риба... Но достойнството му тук, точно сега, не можеше да позволи подобно нещо. Тези хора очакваха да стори нещо. Като онази стара жена, когато той беше съвсем млад лекар в дефилето на Къмбърланд. Нейното дете...

Докторът скочи, грабна кутията с инструменти от Хипократ и я изсипа на тревата. След кратък анализ започна да иска допълнителни приспособления и Хипократ заснова между „Морга“ и „Звезда на пространството“ като побъркан пожарникар.

Докторът поиска резервоари. Поиска и амбалажна хартия. Обълчи парчета тъкан и след това му доведоха от кораба един пациент, той го накара да се изплюе и после да се изхрачи в една купичка.

Купичката беше обработена и той пусна по една капка от съдържанието във всеки резервоар. След това напълни резервоарите с някои ингредиенти, разбърка ги и ги обълчи с една лампа. После вика във всеки резервоар други лампи, включени към дюзи и кондензатори, та да къкрят.

Грубичко, но вършеше работа.

Сега му трябваше опитно зайче и той извика четвъртия помощник-капитан на „Звезда на пространството“.

— Мога да катализирам хода на тази болест — каза докторът. — Но ми трябва доброволец.

Младият мъж пребледня, но пристъпи напред.

Доктор Матусал го накара да си отвори устата и изсипа в нея смъртоносна доза. После постави на главата му електрод. След пет минути първият симптом на болестта се появи. След десет температурата на „зайчето“ започна да се покачва.

Докторът грабна спринцовка, напълни я от първия резервоар и удари на четвъртия помощник безболезнена инжекция. Пет минути покъсно температурата спадна и човекът беше здрав!

Докторът би ваксината на петима души и после опита да ги зарази. У тях болестта не се разви. Бяха имунизирани!

— ВМО до Гарт — съобщи доктор Матусал по радиото. — Ваксината и лекарството установени. Оцелелите от „Звезда на пространството“ няма да са заразоносители. Можете да разпръснете флотата си. Вашите лекари ще получат информация с официално комюнике.

После се обърна към един местен лекар, млад човек, който през цялото време беше стърчал наблизо със зяпнала уста.

— Виждате каква е процедурата, колега. Бих ви посъветвал да я използвате и да се заемете с лечението на пациентите на този нещастен кораб. Ако имате нужда от допълнителна помощ от моя страна, в

частност с тези, които са загубили разсъдъка си, ще бъда на разположение. Мисля — добави той, — че в този поток има пъстьрва.

Когато се върна на „Морга“, доктор Матусал нахвърля някои твърде интересни бележки:

„Понякога е неразумно да премахваме болестта напълно. Почти е невъзможно да изкореним една болест от всички кътчета на Вселената, още повече че някои от болестите се пренасят от животни, непознати на човека.“

Човешкото същество като раса носи определен резидентен имунитет към много жестоки болести, така че те в известен период са неефективни спрямо група, която е свързана с тях, но достигайки до нова група, бързо преминават в разрушителни фази.

Някои най-обикновени болести могат да се окажат фатални, ако изгубим този имунитет. И дори панаците от типа на пеницилина след време могат да се окажат деструктивни.

Бих посъветвал...“

На прага на кабинета се чу учиово потропване. Беше адмирал Гарт.

— Докторе — започна Гарт с неудобство, — много ли сте зает в момента? Мога да изчакам, но...

— Не, не — каза доктор Матусал. — Заповядайте, седнете. Ще пийнете ли нещо?

Гарт боязливо приседна в креслото. Ясно бе, че вече изпитва благоговение към доктора и че има някакъв проблем. — Вие бяхте великолепен! Аз... Аз имах погрешно мнение за докторите и за Вселенско медицинско общество. Казах някои груби думи...

— Не, не — отвърна доктор Матусал. — Заповядайте, пийнете.

— Е, всъщност — каза Гарт — моите лекари ми казаха, че това, което имаме моите адмирали и аз... ами... не отговаря на описанietо. Не искам да кажа, че диагнозата ви е погрешна...

— Адмирале — каза докторът, — мисля, че знам какъв е проблемът.

Пресегна се към чекмеджето на бюрото си, извади лекарството и го подаде на адмирала.

— Вземайте по едно хапче на всеки четири часа. Пийте много вода. Кажете на останалите да правят същото и да стоят в каютите си. Ако някой друг се разболее, предайте на лекарите си да им дадат следното.

И надраска набързо една рецепта с почерк, който можеше да бъде разчетен само от опитен аптекар. Дешифрирана, тя гласеше „Аспирин“.

— Сигурен ли сте... — Гарт издуха носа си.

— Разбира се, че съм сигурен! — каза докторът. — Впрочем какво ви е мнението за...

Но Гарт се почувства неудобно сред цялото заобикалящо го величие и си тръгна, като продължаваше да сипе благодарности, все още със страхопочитание в очите.

Изведнъж се появи Хипократ. Погледът му изльчваше обвинение, антените му се полюшваха възмутено.

— Какво си му дал? Какво нередно си извършил с ей това в операционната?

— О, между другото, Хипократ — каза доктор Матусал, извади носната си кърпичка и внимателно му я подаде. — Изварѝ я, когато переш. Леко септична е.

— Какво си направил? Заразил си хора! Какво си правил с...

— Шишето, което размахваш под носа ми, е най-обикновен вирус на хрема, при това много слаб. Катализирал съм го да се задейства след два-три часа. Не може да убие никого. Просто сложих малко в носната си кърпа и...

Хипократ изведнъж спря и се ухили.

— Аха, и адмиралът е хванал сополи. Заслужава си го, след като уби толкова невинни хора. Но някой ден ще си имаш неприятности. Ще видиш.

Той се обърна да излиза, но подтикнат от любопитство, попита:

— А какъв беше случаят с всички тези хора?

— Бяха прекалено добре гледани от лекарите си — каза доктор Матусал.

— Как така?

— Поразени бяха от болест, с която не бяха влизали в контакт от много отдавна, да речем — от петстотин години.

— Каква болест? — настоя Хипократ. — Не тази, която си им пуснал, нали?

— О, не, за Бога! — засмя се доктор Матусал. — Има си много хубаво име, но не се е появявала от толкова дълго време, че...

— Какво име?

— Шарка — каза докторът.

[1] Унищожаване на болестотворни вируси. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.